

Johann Jacob Döbel

Programma, Quo Rector Universitatis Rostochiensis Johannes Jacobus Döbelius, Med. Doctor, Professor Publicus, ... a Feralibus Mundi Bacchanalibus, Omnium Ordinum Cives Academicos, hoc S. S Passionis tempore avocat, atque ad Servatoris Nostri Patientis Myrrhinam, qua par est humanitate invitat

Rostochii: Kilius, [1675]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn73399783X>

Druck Freier Zugang

T. 512.

—

1675. Febr. 15.

~~A-1256.~~^{20.}

1675
Programma,

Quo

RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

JOHANNES JACO-

BUS DÖBELIUS,

Med. Doctor, Professor Publicus,

Chirurgi, & Facultatis suæ DECANUS,

à

Ferialibus Mundi

BACCHANALIBUS,

Omnium Ordinum Cives

Academicos,

hoc S. S. PASSIONIS tempore advocat,

atque

ad

SERVATORIS NOSTRI

PATIENTIS

MYRRHINAM,

quâ par est humanitate invitat.

ROSTOCHII, Typis JOHANNIS KILII, Universit. Typogr.

M. 1236/20

1465/20

Duplex sese hodie offert hominum genus: providum alterum, pectore sapientiâ delibuto, æterna cogitans atque è specula quasi prævidens futura; alterum imprudens, inspidum, non nisi ad præsentia, & caduca quidem reflectens, in malo bonum; Virtutem in vitiis; in ignominia honorem quærens. Atque hoc quidem novissimum, instanti S. S. Passionis tempore, quo cum Capite nostro & Servatore JESU dolendum, seriarumq; lacrymarum rivo, quicquid hactenus sordium contraximus, erat abluendum; mero se & Ungventis immergit; rosas, h. e. variis oblectamentis, antequam marcescant, coronat; variâq; aliâ afortiâ ad Parentum, Satanæ puta & Mundi illecebras, quasi offundit: ubiq; signa lætitiæ relicturum, quoniâ hanc putat esse partem sortemq; vitæ suæ. Sentit, ignava cœteroquin turba, fugacitatem temporis & rosæ: Unde celeriter, atque in tempore, quo utatur, opinione suâ, tempore; ad suas se delicias invitat. Sed mittamus suas suibus glandes: Vera Christi sponsa rectius præ ingluvie, jejunium eligit; præ rosas, spinas subit; præ mero & unguentis, Myrrhatum poculû apprehendit, in Myrrhæ monte, & Thuris colle, qua datur fide, studio, atq; operâ, Sponsû sectatura. Myrrha erat, quæ, alia inter, ipsi nato: Myrrha, quæ morituro: & quæ mortuo offerebatur; Myrrha erat. Quod si amaritudinis, unde nomen

Sap. II. 7.

Gen. IV. 6.

men tortitur apud Hebræos, in humilitate, & penitentia
atque abnegationis Myrrha; Thus verò devotionis,
precum, gratique sacrificii est symbolum: merito,
post Myrrhæ montem, dicitur Christus Thuris con-
scendisse collem: cujus universa, in humiliationis sta-
tu, vita afflictio fuit, donec gratum Patri holocaustum
offerret. Et colligamus quidem MEI! nobiscum, ama-
ritudines Ejus & necessitates infantiles in stabulo, in
fasciis, in præsepio, in fugâ Ægyptiaca; deinde labo-
res, quos pertulit in prædicando, fatigationes in dis-
currando, tentationes in jejunando, vigilias in oran-
do, lacrymas in compatiendo, insidias in colloquen-
do: denique pericula falsorum fratrum, sudorem,
sanguinis, convitia, sputa, colaphos, flagella, subsan-
nationes, exprobrationes, clavos, sitim, vulnera; offen-
demus omninò, ab exordio vitæ ad exodum, Servato-
rem in monte Myrrhæ: ut merito dixerit, quicumq;
dixit: se nullibi Christum reperire, nisi sub cruce.
Verum inter tot amarissima Myrrhæ vestigia, mini-
mè venit negligendum, quod ingressus ille est an-
te crucem, quando Myrrhâ potaretur; sed nec illud,
cui se imponi passus est, quando Sepeliendus
Aloë ac Myrrha ungeretur. Priori, amaritudinem
sibi nostrorum applicuit peccatorum, lethalisque
pomi succum absterxit: Posteriori, futuram corpori
nostro dedicavit incorruptionem. Ex illo, saluta-
ris scaturit amaritudinis potus: ex hoc, dulcissima
inunctio consolationis: ut haut abs re fuerit, u-
trumque utroque impræsentiarum pressisse pede.
Habet non merum tantum suum & ungenta mun-
dus; sed, eo jam pervenerat insolentia Romano-
rum: ut vasa sibi peculiaria compararet, Murrhina
sive

Bernhard.
in Cant.
serm. 43.

Sacr. VI. liatura. De iis juvenalis:

156.

Grandia tolluntur Crystallina, maxima rursus

MYRRHINA, deinde Adamas notissimus, & Berenice.

Epigram. Et Martialis in Apophoretis:

CXIII.

Si calidum potas; ardentis MYRRHA Falerno

Convenit, & melior fit sapor inde mero.

Plinius

XXXVII.

Primus ea Pompejus, primo in triumpho, quem de

Pyraeis duxit, in Urbem legitur introduxisse, Jovique

Capitolino dicasse: post, luxu populi ingravescente,

eo pretium excrevit eorundem, ut tres sextarios ca-

piens calix, octoginta sestertiis emeretur. Laudatur

Augustus Cæsar: quod, Alexandria captâ, nihil sibi,

præter unum myrrhinum calicem, ex instrumento

Regio retinuerit. Et T. Petronius Consularis moritu-

rus, ut Neronem Principem mensâ exhæredaret;

trullam myrrhinam, trecentis sestertiis, sive Caro-

linorum quindecim millibus emptam, fregit. Sea-

liger equidem Porcellanam Sinensem fuisse putat:

cui Niehofius subscribit, ubi præparacione Porcellanæ

recenset. Hisce tamen obstant, ratio veteris Myrrhæ

ad gemmas, & specialis mentio Myrrhitæ, colorem

Myrrhæ, odorem unguenti referens, nardive. Eius

virtuti, calidum infusum merum, saporem ac odo-

rem extrahebat mirificum: forte ad rationem po-

tûs, poculis aceris, communiter nondum dedolati,

Birkemeyer Nobis dictis, infusi; si magnis liceat

componere parva. Quod enim Porcellanæ vene-

no dicuntur infici, disrumpique: superstitione ni-

titur, atque imposturâ Mercatorum. Eam vero sa-

poris odorisve gratiam, ut participarent, Myrrhinis

destituti vasis; vina excogitaverant, Myrrhina & Myr-

rhata

*Senec. in
ejus vitâ.*

Plin. c. l.

*Meursig de
luxu Rom.*

c. VIII.

*Subtil. E-
xerc. XCII.*

*Legat. Si-
nens. p. m.*

95. & 112.

Plinius

XXXVII.

10. pp.

na essent dulcia: Myrrhata, amara. Salubritatis
persvasio è re amara dulcem faciebat usui, velut ho-
die absinthiten. Myrrhinorum iterum alia erant
aromatica nativa quævis: alia factitia, eaque gemi-
na. Hefychianæ glossæ: *Μυρρίνην, ἔνιοι μδρ, ὄνειοι μυρρίνην
καλῶσιν, οἱ δὲ ποτὶν ἐσχυδασμένον οἱ δὲ ποτὶν Φασίν, ἢ ἐπεχειῖ
μύρον.* Myrrbinam aliqui vinum aromaticum dixerunt:
alii potum factitium: alii deniq. potionem, cui affusum
est unguentum. Aromaticum dicitur: quod est sa-
poris acris & odoris boni; unde haud immerito aro-
matis quoque voce Myrrha nuncupatur. Nati-
vam Myrrhinam declaverit in Germania Baccha-
rense, aut Neccarense vetus, aut si quod aliud Colore,
Odores, Sapores se commendat vinum: in Gallia; quod
propè Montem pessulanum, ex agro Frontignan
syavissimum provenit, *Frontienjack*, corrupte voca-
tatum. De factitiorum priori Plinius loquitur:
ubi lautissima apud priscos vina prædicat, Myrrhæ
odore condita. Gaudebant Veteres Myrrhâ, cujus
σικτή seu liquor expressus, ut erat fragrantissimus;
ita preciosissimus. Ad nos advehi solita, non est
sincera; sed Aromatariorum mangonio adultera-
ta: ut mirum sit, de ejus generatione productio-
neve, certi, vel ad hæc tempora, constare nihil, qui-
bus omnes locorum gentiumque anguli, avidissimo
lucranda conatu, perquiruntur. Condituræ mo-
dus exprimitur: quando dolia abstersa, ipsaque
sæpius cellæ, Myrrhâ jubentur suffiri. Hæ quidem,
ad conservationem; Illa, ad condituram: verum
quantitate tam parva, quæ odorem dare; saporem
non possit. Aliàs, thure dolia cadosque suffiri so-
litos

phuratis, aromatè imbutis, curamus. Posterius factitiorum genus, *ῥοῦ μύρρα*, à murra, seu unguento habebat nomen: quòd pauciora Unguenta absque Myrrha fierent, & ipsa preciosum esset unguentum: unde *μύρρα*, de Myrrhâ, Græcis absolutè; & Myrrha Latinis, de Unguento quolibet aromatico, siveerat dici. Sed & Myrobrechos, unguentaria dicebant vasa, de instillandi usu nomine conciliato. Luxuriæ fuisse argumentum Ælianus queritur: cuius Latina tantum patitur transcribere angustia chartæ. *Quid autem, nonne hac in Græcis Luxuria indicium sunt? Unguento enim vinum miscentes bibebant, eaque mixtura prorsus abutebantur. Vocabatur hoc vinum Myrrhina. Meminit verò ejus Philippides, Comædia scriptor. Sed & libidinis fuisse incitamentum; apud Suetrium Comicum videbis, ubi Glycera meretricula Myrinum adferri jubet, Quo virilibus armis occurset fortiuncula.* Fulgentius idè Venerem amasse Adonin dicit: quòd hoc genus pigmenti, (loquitur verò de stacte Myrrhæ,) sit valdè fervidum. Unde *ῥ* Petronius arbiter, ad libidinis concitamentum, Myrrhinum se poculum bibisse refert. Catalogum Ungventorum horum satis magnum Athenæus adducit. Notant doctiores: Myrrham Ægyptiorum vocabulo Bal dici. Id verò dissectionem indicat planè. Et merito fuere omnia ista ab Themisone, autore summo, damnata. Hodie rudimentum eorum exhibeant Thermopota Cerevisiæ & butyri; vel qui, coactè magis, Unguenta, viride rubrumve, post luxationem vel contusionem, zytho Dantiscano, Borustaco cæteroquin *ναῖ* 150-

Cæl. Rodig.

XIII. 11.

Var. hist.

XII. 31.

conf. juven.

nal sat. VI.

302.

Martial.

Apopho.

ret. CX.

conf. Hadr.

junius, A.

nim advers.

V. 19.

Mythol. III.

9.

in XV. 12.

Cæl. Rho-

dig. XXIV.

Plin. XIV.

17.

ἔξοχον vocitatio, miscet. Myrrhatum vinum ad
 destillationes, cruditates, tussim, inflationes, & ven-
 triculi flacciditatem, Dioscorides commendat. Præ-
 stantissimam descriptionum, ex Cuspiano Basso;
 tum Viundanionio, velut antiquitatis reliquias, com-
 municatâ nobis reliquit Lindanus, Præceptor meus,
 nunquam absque honoris præfatione nominandus.
 Hodie compositioni ejus adumbrandæ veniat, non
 Claretum quidem, Hippocraticum aliâs appella-
 tum; neq; abstemius licet fueris, Zythum Angli-
 cum, in Belgii tamen quibusdam locis etiam jam in-
 troduetum; sive ab inventore, sive urceis, quibus
 asservatur, Buttellanum dictum; (dulcia nimis hæc
 existunt, delictiorumque palato magis, quam
 refectio viscerum, maximè hypochondriacorum
 dicata;) sed Absinthites, aut Helenites, olim Nectari-
 tes vocitatum. Cæterum, ut dicta hætenus insti-
 tuto, pro spaciis angustia, accommodemus: ad sup-
 plicium damnatis, Athenienses quidem facultatem
 largius sumendi cibum vinumque concedebant; He-
 bræi vero, ad supplicii locum perductis, vinum thure
 aut myrrhâ mixtum offerebant, ut eriperentur
 noxiis horror mortis, dolorumque sensus. Jusserat
 Scriptura siceram dare perituro, & vinum iis, qui
 animo sunt amaro. Et Myrrham quoque veterum,
κροταρικόν, soporiferam Dioscorides fatetur. Quæ de-
 niq; malorum oblivisci facit, potionem, *Νυκτερινόν* ap-
 pellat Poëta. Probabile ergo est; cæteris quidem
 reorum vinum Myrrhinum melioris notæ, & quod
 horrore exueret; Christo verò jamjam crucifigendo,
 & tantum non exanimato, ne quicquam, quod in
 ipsius vergere contumeliâ posset, videretur omissum,
 sed stuporem & horrorem induceret, ex vino &
 Myr-

Mat. Med.

V. 44.

Geop. VIII.

24.

Geop. VII.

36.

selector. X.

153, 157.

Dioscor. c. l.

*Svidas ad
τὴν τρεῖα.*

Galatin.

VIII. de

arc. Cath.

verit. c. 9.

Proverb.

XXXI. 6.

Odysseus d. 220

conf. Plin.

XXV. 2.

Myrrha extemporaneum quasi magna fuisse oblatū.
 XXVII. 34. Matthæus ὄξϞ μϞ τῆς χολῆς μεμιγμένον, *acetum cum felle*
mixtum, appellat. Et ὄξϞ merito appellatur vappa, in acetum mutari cœpta. ὄξϞ μϞ χολῆς, acetum
 cum felle, appellatur: quæ non odore condita refi-
 ciente; sed sapore ulterius corrupta fuit, appetitum
 prosternente; vel myrrhæ fragrantioris loco, in ma-
 joris proterviæ & crudelitatis symbolum, fellis mix-
 turam recepit. Atque ita adimpleta sensit patienti-
 tissimus Servator, quæ tot retro seculis præuixerat
 per Prophetam: fore, *ut in refectiōnem sibi fel, & in*
 22. *sti suâ acetum darent.* A capite ad calcem hactenus,
 exceptâ Linguâ, erat passus. Jam verò, quæ divina
 proferebat elogia, quæ voluntatem Patris explica-
 bat, quæ ex mortis barathro in vitæ Gloriam nos in-
 vitabat Lingua, in quâ nihil hactenus falsi depre-
 hensum erat; ab impurissimis tentatur creatura-
 rum, novoque afficitur, atque inaudito planè tor-
 mento. Exhorrescamus miseri, & timeamus servi,
 qui peccare non cessamus, linguave abuti, dum pro
 peccato in lingua sic affligitur unice dilectus filius.
 Si hoc fit in ligno viridi: ecquid arido expectabimus
 futurum? Sed gratulemur etiam nobis afflicti, de
 Promacho nostro atque Antesignano; si Nobis eti-
 am, & maximè à falsis fratribus, vini loco acetum;
 loco mellis, fel amarissimum exhibeatur; & afflictio
 141. 1. 12. afflictis addatur. *Beatus vir, qui tentationem suffert:*
postquam enim fuerit probatus, accipiet coronam vita,
Dominum diligentibus promissam. De Unguento
 Myrrhæ ad condituram Corporis CHRISTI in se-
 pulchro parato, proximâ volente DEO, occasione,

Publicatum sub sigillo Rectoris
d. XV. Febr. LXXV.

ἐξοχῶν vocitato, miscent. Myr-
 destillationes, cruditates, tussim,
 triculi flacciditatem, Dioscorides
 stantissimam descriptionum, ex
 tūm Vindanionio, velut antiquita
 municatā nobis reliquit Lindanus
 nunquam absque honoris præfati
 Hodie compositioni ejus adumbr
 Claretum quidem, Hippocraticu
 tum; neq; abstemius licet fueri
 cum, in Belgii tamen quibusdam
 troductum; sive ab inventore, si
 asservatur, Butteljanum dictum;
 existunt, delicatiorumque pala
 refectioni viscerum, maximè hyp
 dicata;) sed Absinthites, aut Helen
 tes vocitatum. Cæterum, ut dic
 tuto, pro spaciū angustia, accomm
 pliciū damnatis, Athenienses qu
 largius sumendi cibum vinumque
 bræi vero, ad supplicii locum perdu
 aut myrrhā mixtum offerebant.
 noxiis horror mortis, dolorumque
 Scriptura siceram dare perituro,
 animo sunt amaro. Et Myrrham
 κερρατικὴν, soporiferam Dioscorides f
 niq; malorum oblivisci facit, potio
 pellat Poëta. Probabile ergo est;
 reorum vinum Myrrhinum melior
 horrorē exueret; Christo verò jam
 & tantum non exanimato, ne qui
 ipsius vergere contumeliā posset, vic
 sed stuporem & horrorem induc

tum ad
 & ven-
 t. Præ-
 Basso;
 , com-
 meus,
 andus.
 , non
 pella:
 Angli-
 m in-
 uibus
 is hæc
 quàm
 orum
 ectari-
 insti-
 sup-
 atem
 ; He-
 thure
 entur
 sserat
 , qui
 erum,
 æ de-
 v ap-
 idem
 quod
 endo,
 od in
 ssum,
 no &
 Myr-

Mat. Med.
V. 44.
Geop. VIII,
24.
Geop. VII,
36.
selector. X.
153. 157.
Dioscor. cl.
Svidas ad
τὰ ρεῖα.
Galatin.
VIII. de
arc. Cath.
verit. c. 9.
Proverb.
XXXI. 6.
Odyss. d 220
conf. Plin.
XXV. 2.

